

Kahlil Gibran

Kahlil Gibran (1883 – 1931). Născut într-o veche familie creștină (bunicul său dinspre mamă era preot de rit maronit, Kahlil Gibran (de la a cărui moarte s-au împlinit recent – 9 aprilie – 75 de ani) și-a scris opera – la început în arabă – apoi în engleză, în care s-a dovedit un adevărat artizan.

Ca veritabil, mare gânditor – poet, Gibran susține *grandoarea împlinirii* mai mult decât *eroismul*. Marea sa carte, **Profetul**, izbutește să împace idealul cu aspra realitate a lumii, dând omului îndemnul spre sublim. Pictor de mare har și, mai ales, poet mistic de geniu, marele libanez a trăit la Beirut, Boston, Paris și New York. Opera-i principală, **Profetul** (dar și **Grădina Profetului, Iisus, fiul Omului, Nebunul** ș.a.) a fost tradusă în peste treizeci de limbi ale pământului.

Gibran își doarme somnul de veci în mănăstirea Mar Sarkis într-un mormânt săpat în tăria muntelui, din care un izvor în cântă mereu nemurirea. (**Prezentare de Radu Cârnci**)

Despre Iubire

Când iubirea vă face semn, urmați-i îndemnul,
Chiar dacă drumurile-i sunt grele și prăpăstioase,
Și când aripile-i vă cuprind, supuneți-vă ei,
Chiar dacă sabia ascunsă-n penaj-u-i v-ar putea răni,
Iar când vorbește dați-i crezare,
Chiar dacă vocea-i ar putea să vă sfarme visurile, asemenea
vântului din miazănoapte care vă pustiește grădinile.

Fiindcă, precum iubirea vă încunună, ea trebuie să vă și crucifice.

Precum vă face să creșteți ea trebuie să vă și rezeze uscăciunile.

Precum ea se ridică până la înălțimea voastră, alintându-vă
ramurile cele mai fragile care freamătă în lumina soarelui,

Tot la fel va răzbate până în adâncul rădăcinilor voastre,
zdruncinând încheștarea lor cu pământul.

Asemeni snopilor de grâu, ea vă secără.
Vă treieră pentru a vă descoji.
Vă vântură spre a vă curăța de pleavă.
Vă macină până la înălbirea făinii.
Vă frământă până ajungeți foarte supuși,
Ca apoi să vă hărăzească foculul său, și să puteți deveni
pâinea sfântă la ospățul divin.

Toate acestea vi le va da iubirea, pentru ca, astfel, să vă
puteți cunoaște tainele inimii, și astfel să deveniți o parte din
inima Vieții.

Dar dacă, stăpâniți de teamă, veți căuta doar tihna și
plăcerea dragostei,

Atunci e mai bine să vă acoperiți goliciunea și să ieșiți din
treierușul iubirii,

Spre a vă întoarce în lumea fără de anotimpuri, unde veți
râde dar nu cu întreaga voastră bucurie și unde veți plânge dar
nu în toate lacrimile voastre.

Iubirea nu se dăruie decât pe sine și nu ia decât de la sine.
Iubirea nu stăpânește și nu vrea să fie stăpânită;
Fiindcă iubirii îi e de-ajuns iubirea.

Când iubiți, nu trebuie să spuneți „Creatorul e în inima
mea“, ci mai degrabă „eu sunt în inima Creatorului“,
Și să nu credeți că puteți croi singuri drumul iubirii, fiindcă
iubirea, dacă o meritați, vă va arăta drumul ea însăși.

Iubirea nu are nici o altă dorință decât aceea de a se împlini.
Dar dacă iubești și trebuie să ai dorințe, fie ca ele acestea
să fie:

Să te topești și să devii izvor ce susurul în noapte-și cântă;
Să cunoști durerea prea marii duioșii;
Să fii rănit de înțelegerea iubirii;
Să sângerezi de bunăvoie și bucurându-te;
Să te trezești în zori cu inima întraripată și să înalți mulțumire
pentru încă o zi de iubire;
Să te odihnești la ceasul amiezii și să cugeți la extazul iubirii;
Să te întorci împăcat acasă la ora amurgului,
Și, apoi, să dormi înălțând în inimă o rugă pentru cel iubit,
iar pe buze un cântec de laudă.

Despre Frumusețe

Unde căutați voi frumusețea și cum o găsiți, dacă nu este
ea însăși calea și cel ce vă îndrumă spre ea?

Și cum puteți vorbi despre frumusețe dacă ea însăși nu e
țesătoarea cuvintelor voastre.

Cei mârniți ca și cei loviți zic: „Frumusețea este bună și
dulce;

Asemeni unei tinere mame, speriată de propria-i glorie, ea
trece printre noi“.

Iar cei pasionați spun: „Nu, frumusețea este un lucru care
ține de putere și teroare.

Asemeni furtunii, ea zdruncină pământul sub picioarele
noastre și cerul deasupra frunților“.

Cei oboșiți și cei slabi zic: „Frumusețea este făcută din
dulci murmure; ea vorbește în spiritul nostru.

Vocea-i se dăruie tăcerilor noastre, precum lumina subțire
care freamătă în teama-i de umbră“.

Iar zgomotoșii spun: „Noi i-am auzit strigătele printre munți
Și cu strigătele-i veniră bocănitul copitelor, vâjăitul aripilor
și răgetelor leilor“.

Noaptea, cei ce veghează cetatea zic: „Frumusețea se va
arăta din răsărit o dată cu aurora“.

În timp ce, la miazăzi, muncitorii și drumeții spun: „Noi am
văzut-o aplecându-se peste pământ din ferestrele apusului“.

Iarna, cei înzăpeziți spun: „Ea va veni o dată cu primăvara
zburând peste coline“;

Iar în zăpușeala verii secerătorii zic: „Am văzut-o legănându-se cu frunzele toamnei și am zărit apoi o pulbere de nea în pletele sale“.

Toate aceste lucruri le-ați spus despre frumusețe,
Dar, de fapt, nu ați vorbit despre ea, ci despre dorințele voastre neîmplinite,

Iar frumusețea nu-i o dorință ci un extaz,

Ea nu-i gura însetată, nici mâna care cere,

Ci, mai degrabă, o inimă înflăcărată și un suflet vrăjit.

Ea nu are chipul pe care ați dori să-l vedeți, nici vocea pe care ați dori s-o ascultați,

Ci, mai degrabă, este chipul pe care îl vedeți chiar dacă vă închideți ochii, sau cântul pe care-l auziți chiar dacă vă astupați urechile.

Frumusețea nu-i seva de sub coaja crăpată a trunchiului, nici aripa alăturată unei gheare,

Ci, mai degrabă, o grădină mereu înfloritoare, un nor de îngeri fără oprire zburând.

Oameni din Orphales, frumusețea este viața arătându-și sacrul său chip.

Ci voi sunteți viața și voi sunteți voalul pe chipu-i.

Frumusețea este eternitatea contemplându-se într-o oglindă,

Ci voi sunteți eternitatea și tot voi oglinda.

Despre Crimă și Pedepsă

Aceasta se întâmplă când judecata voastră rătăcește în vânt,
Fiindcă numai din nesocotință aduceți prejudicii altora și, deci, vouă înșivă,

Iar pentru aceste prejudicii trebuie apoi să bateți la ușile dregătorilor și să așteptați în dispreț

Precum oceanul este eul vostru divin:

El rămâne pururi imaculat

Și asemenea etherului el nu-și desfășoară decât aripile.

Ca soarele este eul vostru divin;

El nu cunoaște drumurile cărțiței, nici nu caută ascunzișurile șarpelui.

Dar eul divin nu e singur în firea voastră:

Multe în voi sunt omenești, dar multe nu sunt încă ale omului

Ci se arată asemenea unui pigmeu diform, care merge buimac, prin ceață în căutarea propriei sale deșteptări.

Acum, despre omul din voi aș vrea să vorbesc,

Fiindcă omul, iar nu eul vostru divin și nici pigmeul rătăcind în ceață, e cel care cunoaște crima și pedepsirea crimei.

Adesea v-am auzit vorbind despre cel care comite un lucru rău ca și când n-ar fi unul dintre ai voștri, ci un străin printre voi, un intrus în lumea voastră.

Ci eu vă spun că, precum cel sfânt și cel drept nu pot să se înalțe deasupra a ceea ce este mai înălțător în fiecare din voi,

Tot astfel, cel rău și cel slab nu pot cădea mai jos decât ceea ce aveți mai josnic fiecare din voi,

Și precum o singură frunză nu se ofilește decât cu tăcuta învoire a întregului arbore,

Tot astfel răufăcătorul nu poate să comită crima decât cu consimțământul secret al vostru, al tuturor.

Fiindcă, asemenea unei procesiuni, înaintați împreună spre eul vostru divin;

Voi sunteți drumul dar și drumeții.

Iar când unul dintre voi cade, aceasta-i pentru cei care sunt în urma lui, prevenindu-i că o piatră le-mpiedică trecerea.

Da, dar el cade și pentru cei aflați înaintea lui, care, cu toate că au pasul mai iute și mai sigur, nu au înlăturat piatra din cale.

Și, iată, încă de ce cuvântul trebuie să apese greu pe cugetele voastre:

Cel ucis nu rămâne nevinovat față de propria-i moarte,

La fel cum cel prădat nu-i nevinovat că a fost jefuit,

Și cel drept nu-i neștiutor de fărădelegile celui rău,

Iar cel ce are mâinile curate, nu rămâne nepătat de fapta trădătorului.

Da, vinovatul este uneori victima ofensei

Și, mai adesea, condamnatul suportă pedeapsa și pentru nevinovat ca și pentru cel fără de cusur;

Fiindcă nu puteți despărți pe cel drept de cel nedrept, nici pe cel bun de cel rău;

Amândoi stau în fața soarelui asemenea firelor, alb și negru, întrețesute,

Iar când firul negru s-a rupt, țesătorul controlează întreaga țesătură și, de asemenea, războiul de țesut.

Dacă unul dintre voi încearcă să judece o soție infidelă,

Să pună atunci în balanță și inima bărbatului acesteia și, astfel, să-i măsoare cu grijă sufletul,

Și, la fel, cel care vrea să-l biciuiască pe ofensator, să privească și în sufletul celui ofensat,

Iar dacă cineva dintre voi pedepsește în numele dreptății, împlântând securea în copacul răului, să ia aminte și la rădăcini;

Va găsi, acolo-n adânc, rădăcinile binelui și ale răului, ale purtătorului de fructe și ale celui sterp, îmbrățișându-se în inima tăcută a pământului.

Iar voi, judecători, care vreți să fiți drepti,

Ce judecată veți pronunța împotriva celui care, cu toate că cinstit cu trupul, este hoț în sufletul său?

Ce pedeapsă veți hotărî celui care răpune trupește pe cineva atunci când el însuși este vătămat sufletește?

Și cum veți urmări pe cel care, prin faptele sale, se arată a fi de rea credință și opresor,

Dar el însuși, la rândul-i, este jignit și batjocorit?

Și, cum veți pedepsi pe cei a căror remușcare e deja mai mare decât răul comis?

Remușcarea nu-i oare pedeapsa dată, astfel, chiar de legea căreia voi ați a-i sluji?

Totuși, nu puteți pune remușcarea pe seama celui vinovat, nici să o scoateți din inima vinovatului.

Fiindcă, de la sine, remușcarea va țipa, în tăcerea nopții, pentru ca oamenii să se trezească și să se privească în față.

Iar voi care voiți a înțelege dreptatea, cum veți reuși aceasta, dacă nu veți privi toate faptele în plină lumină?

Atunci, numai, veți pricepe că cel drept și cel decăzut nu sunt decât un singur om stând drept în crepusculul dintre noaptea eului-pigmeu și ziua eului-divin.

Și că piatra unghiulară a templului nu-i cu nimic mai presus decât cea din adâncul temeliei.

**Prezentare și traducerea versurilor
Radu Cârnelci**